

Turun Sanomat 14.5.2025

Kulunka Teatro käsittelee sanattoman vahvasti perhe-elämän kipeän herkkää arkea

Kulunka Teatro: Forever. Ohjaus Iñaki Rikarte, esitys José Dault, Garbiñe Insausti ja Edu Cárcamo, lavastus Javier Ruiz de Alegría ja Ikerne Giménez, äänet Luis Miguel Cobo, valot Javier Ruiz de Alegría. Turun kaupunginteatterissa 13.5.

Turun kaupunginteatterin päänäyttämöllä koettiin espanjalaisen Kulunka Teatron Forever-teos, joka sukeltaa tavallisen perheen tarinaan. Se kulkee vauvatoiveista ja rakkauden huumasta arjen kuluttavuuteen ja siitä hiljaiseen murtumapisteeseen, jossa yhteiselämä sammuu. Forever on ironinen näytelmä perheidyllin unelmasta ja siitä, miten erilaiset elämänvalinnat muokkaavat ja myös tuhoavat unelmia.

Työryhmän omaperäisen rohkea tyyli on upeaa seurattavaa. Näyttelijöillä on päässään taidokkaasti tehdyt naamiot. Garbiñe Insausti äitinä, Edu Cárcamo isänä ja José Dault heidän kehitysvammaisena poikanaan kertovat hienovaraisella elekielellään paikoittain rajua tarinaa. Naamiot elävät heidän kasvoillaan: ne hymyilevät, murenevät ja jähmettyvät tuskaan. Näyttelijöiden sanaton mutta silti syvä tunneilmaisu on maagista.

Teos käsittelee äitiyttä, seksuaalisuutta, väkivaltaa, koulukiusaamista ja psyykkistä haurautta vahvasti mutta koskettavasti. Vammaisen pojan yritykset itsenäistyä jäävät vanhempien liiallisen huolenpidon varjoon. Teini-ikä tuo mukanaan irtioton toksiseksi kääntyvään pelimaailmaan, jonka syövereistä ei helposti enää löydy yhteyttä vanhempiin. Arjen rutiinit, kuten perheen aamutoimet, osoittavat, miten hauraaksi arki kääntyy, kun elämä muuttuu.

Iñaki Rikarten ohjaus on episodimainen, mutta virtaa jouhevasti. Javier Ruiz de Alegrían ja Ikerne Giménezin lavastus, jonka keskiössä on pyörivä lava ja sen kolme huonetta, on vertauskuvallisesti osuva. Sen pyörivyyks heijastaa elämän väistämättä eteenpäin kurottavaa luonnetta.

Luis Miguel Cobon äänimaailma on lumoavan kaunis ja huomaan hetkittäin vain nauttivani siitä ja kuuntelevani sen välittämiä tunnesävyjä. Musiikki ja äänet kuljettavat yleisöä tarinan tunnekaaren läpi. Javier Ruíz de Alegrían valot synnyttävät erilaisia tunnelmia pyörivän näyttämön huoneisiin.

Teoksen hulvattomin kohtaaminen nähdään jouluna, kun Cárcamonin isähahmo saapuu vierailulle eron jälkeen. Hänen kännykkänsä piippailee jatkuvasti, ja Garbiñe Insaustin näyttöelämä äiti reagoi hillittömästi. Näytelmän huumori huipentuu kohtaukseen, jossa äiti heittäytyy performatiiviseen mustasukkaisuuteen punaviinin ja keittiövälineiden siivittämänä. Äidin keittiövälineillä tuottama rytmi kasvaa kohti humalansekaista kaotettisuutta, ja jopa suomalaisyleisö vapautuu hervottomaan nauruun.

Vaikka kriittisesti voisi ajatella, että yhteiselämän hiipuminen, kommunikaation puute ja vanhemmuuden ristiriidat ovat useimmille tuttuja teemoja, niin juuri samaistuttavuus kääntyvät teoksen voimaksi. Näin Forever haastaa katsojan kääntymään sisäänpäin ja pohtimaan henkilökohtaisia valintojaan perhe-elämän temmellyksessä sekä toisaalta sattumien ja toisten ihmisten roolia unelmien saavuttamisessa.

Suvi Satama